

Spomienka sv. Barnabáša, apoštola

Rozjímanie na spomienku sv.
Barnabáša, apoštola.

Navrhované témy sú:
spolupracovník svätého Pavla;
intenzívny a plodný život;
rozmanitosť medzi prvými
kresťanmi.

PRI ČÍTANÍ Skutkov apoštolov nás
zarazí veľký počet spolupracovníkov,
ktorí sprevádzali svätého Pavla počas
jeho života. Apoštol pohanov sa
vedel spoliehať na iných, bol
otvorený spolupráci s inými a nerobil
všetko sám. „Svätý Pavol nevystupuje
ako *sólista*, ako izolovaný jednotlivec,
ale spolu s týmito spolupracovníkmi

v „my“ Cirkvi. Toto Pavlovo *ja* nie je izolovaným *ja*, ale *ja* v *my* Cirkvi, v *my* apoštolskej viery“[1].

Medzi jeho najbližšími spoločníkmi, ktorí zohrávajú mimoriadne dôležitú úlohu, vyniká postava svätého Barnabáša. Bol to Žid z kmeňa Lévi, pôvodom z Cypru. Bol jedným z prvých, ktorí prijali vieru v Jeruzaleme po Ježišovom zmŕtvychvstaní. Aby zmiernil potreby najbiednejších, predal pole a peniaze dal apoštolom (porov. Sk 4, 37). Tento prejav štedrosti nebol ojedinelým činom, ale čímisi stálym, čo sa tiahlo celým jeho životom.

Keď do Jeruzalema dorazila správa o dobrom prijatí evanjelia v sýrskej Antiochii, apoštoli poslali Barnabáša. „Keď ta prišiel a videl Božiu milosť, zaradoval sa a povzbudzoval všetkých, aby vytrvali v Pánovi, ako si zaumienili v srdci“ (Sk 11, 23). Neskôr sa vydal do Tarsu hľadať

Saula; našiel ho a odišiel s ním do Antiochie. „Vyslaní Duchom Svätým“ (Sk 13, 4) celý rok spoločne pracovali na evanjelizácii tohto významného mesta a práve tam prvýkrát nazvali učeníkov „kresťanmi“. Neskôr sprevádzal svätého Pavla na jeho prvej misijnej ceste, keď prechádzal oblasťami Cypru a Malej Ázie v dnešnom Turecku (porov. Sk 13-14). Pre Pána znášali „plní odvahy“ (Sk 13, 46) mnohé ťažkosti. Napriek tomu sa vďaka svätému Barnabášovi „Pánovo slovo rozšírilo po celom kraji“ (Sk 13, 49).

BARNABÁŠ je opísaný ako „muž dobrý, plný Ducha Svätého a viery“ (Sk 11, 24). Vo svojom živote, od prvých apoštolských skúseností až po svoju smrť, bol neúnavným svedkom evanjelia. Jeho apoštolská

horlivosť pramenila z Kristovho príkazu, ktorý sme počuli na jeho sviatok: „Chodte a hlásajte: *Priblížilo sa nebeské kráľovstvo*. Chorých uzdravujte, mŕtvych krieste, malomocných očisťujte, zlých duchov vyhánajte. Zadarmo ste dostali, zadarmo dávajte. Neberte si do opaskov ani zlato, ani striebro, ani peniaze; ani kapsu na cestu si neberte, ani dvojce šiat, ani obuv, ani palicu, lebo robotník si zaslúži svoj pokrm“ (Mt 10, 7-10).

Barnabášov život bol plný intenzívnej činnosti, pretože práve v tejto misii našiel zmysel svojho života. Pracoval pre evanjelium s úplnou štedrosťou, ako to Pán žiadal od svojich učeníkov: „Zadarmo ste dostali, zadarmo dávajte“ (Mt 10, 8). Podľa Skutkov apoštolov Boh požehnal jeho kroky hojným ovocím: napríklad po jeho kázaní v Antiochii „sa k Pánovi pridali veľké zástupy“ (Sk 11, 24). Dôvera v Boha podporovala

celé jeho dielo. V deň jeho sviatku nám liturgia vkladá do uší prosbu k Bohu: „daj, prosíme, aby sa Kristovo evanjelium, ktoré on tak neochvejne šíril, stále s vierou ohlasovalo slovami i skutkami“[2].

Svätý Josemaría píše: „Prezradím ti, aké sú poklady človeka na zemi, aby si o ne neprišiel: Sú to: hlad, smäd, horúčava, zima, bolesť, potupa, chudoba, opustenosť, zrada, osočovanie, väzenie...“[3]. „Aj keď si dané poslanie vyžaduje intenzívne úsilie, bolo by chybou chápať ho len ako hrdinské osobné snaženie (...). Pri každej forme hlásania evanjelia prvé miesto patrí Bohu, ktorý nás povolal, aby sme s ním spolupracovali, a povzbudzuje nás silou svojho Ducha. (...) Toto presvedčenie nám umožňuje zachovať si radosť aj pri takej náročnej a zložitej úlohe, ktorá si vyžaduje celý náš život. Chce od nás

všetko, ale zároveň nám aj všetko ponúka“[4].

PAVOL A BARNABÁŠ mali na začiatku druhej misijnej cesty nezhody kvôli mladému kresťanovi Markovi. Barnabáš ho chcel vziať so sebou, ale Pavol to odmietol, pretože Marek ich počas predchádzajúcej cesty opustil (porov. Sk 13, 13; 15, 36-40). Kvôli tomuto rozdielu sa ich cesty rozišli. Barnabáš s Markom odišli na Cyprus (porov. Sk 15, 39), kým Pavol pokračoval v ceste bez nich.

V skutočnosti sa nezhody môžu vyskytnúť aj medzi svätými. Je normálne, že niektorí majú iné názory alebo sú citliví na iné veci ako ostatní. „Svätí nespadli z neba. Sú to ľudia ako my, aj so zložitými problémami. Svätosť nie je o tom, že

nikdy neurobíme chybu alebo nikdy nezhrešíme. Svätosť rastie so schopnosťou obrátenia, pokánia, ochoty začať odznova a predovšetkým so schopnosťou zmierenia a odpustenia (...). Preto to, čo nás robí svätými, nie je skutočnosť, že sme nikdy neurobili chybu, ale schopnosť odpustenia a zmierenia“[5].

Prostredie prvých kresťanov, v ktorom žil svätý Barnabáš, môže byť pre nás vzorom, a to pre ich jasné presvedčenie, že evanjelium osvetľuje životy, ktoré sa od seba veľmi líšia. Je pochopiteľné, že svätý Josemaría mal oči upreté na tieto prvé spoločenstvá. Z tohto dôvodu „rozmanitosť, ktorá existuje a vždy bude existovať medzi členmi Opus Dei, je (...) prejavom dobrého ducha, čistého života, rešpektovania legítimnej voľby každého z nich“[6]. Na príhovor svätej Márie môžeme prosieť Boha o apoštolský zápal

svätého Barnabáša a o milosť
oživovať kresťanské prostredia, ako
to robili títo prví učenici.

Všetci kresťania slúžia evanjeliu tak,
že sa spoliehajú na dary, ktoré nám
Boh dal, a podľa svojho osobného
povolania. Aby sme boli stále verní,
spoliehame sa na pomoc našej
nebeskej Matky, Kráľovnej apoštolov.
Prosíme ju, aby nás nikdy neopustila.

.....

[1] Benedikt XVI, *Audiencia*, 31-
I-2007.

[2] *Rímsky Misál*, spomienka sv.
Barnabáša, apoštola, modlitba dňa.

[3] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 194.

[4] František, *Evangelii Gaudium*, bod
12.

[5] Benedikt XVI, *Audiencia*, 31-I-2007.

[6] Svätý Josemaría, *Rozhovory*, bod 38.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/spomienka-sv-
barnabasa-apostola/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/spomienka-sv-barnabasa-apostola/) (19.03.2026)